

Ο κύριος Γριν θέλει να είναι ελεύθερος. Παρ' όλα αυτά δεν μπορεί να είναι αμέτοχος. Εμπλέκεται δηλαδή - κυρίως ψυχικά, γιατί ως φυσική παρουσία λείπει ολωσδιόλου - σε καταστάσεις. Αυτό του στερεί μάλλον και τα τελευταία ψήγματα ελευθερίας που θα μπορούσε ίσως να νιώσει.

Τον κακόμοιρο.

Ο κύριος Γριν επιμένει, θέλει να είναι ελεύθερος.

Βγήκε στο μπαλκόνι. Στο μπαλκόνι του πιο ψηλού κτιρίου της πόλης. Της πιο μεγάλης πόλης της χώρας. Της πιο μεγάλης χώρας του κόσμου. Του πιο μικρού κόσμου.

Κάθεται στα κάγκελα του μπαλκονιού, με τα πόδια του να κρέμονται από την έξω πλευρά, με τις πατούσες του να ατενίζουν το κενό. Χαμογελά. Με νόημα. Σαν να ξέρει κάτι περισσότερο από εμάς, σαν να είναι γνώστης μιας λεπτομέρειας πολύ σημαντικής που μας διαφεύγει.

Αν κι αυτό είναι αδύνατο. Γιατί εμάς δεν μας διαφεύγει ποτέ τίποτα. Αυτό μπορούν όλοι να το επιβεβαιώσουν. Ακόμα και ο ίδιος ο Γριν.

Βγάζει τα ρούχα του.

Ο κύριος Γριν.

Τι;

Μα ο κύριος Γριν είναι σοβαρός άνθρωπος, και ισορροπημένος. Πρέπει να τονιστεί αυτό. Δεν θα ασχολούμασταν άλλωστε με έναν εντελώς παρανοϊκό.

Συνεχίζει. Να βγάζει τα ρούχα του. Ο κύριος Γριν δεν κάνει τίποτα ασυλλόγιστα, κάθε του πράξη έχει νόημα. Σηματοδοτεί κάτι. Είναι σοβαρός άνθρωπος ο κύριος Γριν. Και ισορροπημένος.

Κύριε Γριν, γιατί βγάζετε τα ρούχα σας;

Είναι απαράδεκτο. Σας κοιτούν όλοι. Σας γιουχάρουν. Προς θεού, σταματήστε, θα σας λιντσάρουν!

Πώς είναι δυνατόν να σκέφτεται ο αφελής πως βγάζοντας τα ρούχα του... καθήμενος στα κάγκελα, μισοαιωρούμενος, δείχνοντας επιδεικτικά τα παπάρια του στον κόσμο...

Η ελευθερία κύριέ μου είναι μεγάλο ιδανικό, δεν κατακτιέται με γελοιοότητες. Συνετίσου. Σου 'στριψε;

Ο κύριος Γριν είναι γυμνός εδώ και μέρες, στο μπαλκόνι, μπορεί να αρρώστησε, βήχει, έχει πυρετό, είναι εξαντλημένος, βογγά, κλαίει, γελά, και κλαίει ξανά.

Η γύμνια του όμως δεν ενοχλεί κανέναν πια, την εξουδετέρωσε ο χρόνος. Έλιωσε, σαν να μην φαίνεται πια, σαν να `γινε διάφανη.

Κάθεται στο μπαλκόνι και δείχνει τα παπάρια του, στον διερχόμενο κόσμο, σε μικρούς και μεγάλους, αρσενικά και θηλυκά. Στην αρχή τον βρίσαν, τον αποκάλεσαν ανώμαλο, διεφθαρμένο γουρούνι.

Φώναξαν τον αστυνόμο. Ήρθε άμεσα να καταστείλει την ανταρσία, με ένα πελώριο μαρκούτσι. Έφυγε άπραγος, με ένα χαμόγελο στο στόμα. Και δεν ξαναγύρισε. Κι ας τον φώναξαν ξανά και ξανά.

Ο κύριος Γριν λιώνει στον πυρετό. Είναι εξουθενωμένος. Σταυρωμένος στα κάγκελα του μπαλκονιού.

Δεν μίλησε, από τότε που σκαρφάλωσε στο μπαλκόνι δεν έχει βγάλει μιλιά.

Περίμενε.

Τώρα όμως που είναι ετοιμόρροπος είναι διατεθημένος να μιλήσει. Διαδόθηκε μάλιστα πως θα σηκωθεί στα δυό του πόδια και θα μιλήσει ακροβατώντας στα κάγκελα.

Ο κύριος Γριν θα μιλήσει. Ζωντανή αναμετάδοση σε μύρια κανάλια που έσπευσαν να αποθανατίσουν τα λόγια του ανθρώπου που κολλημένος σ' ένα μπαλκόνι επιδεικνύει τα παπάρια του.

Θα μιλήσει.

Ο κύριος Γριν μίλησε. Μίλησε κλαίγοντας. Για τον φόνο που διέπραξε. Για τους φόνους. Μίλησε για την απώλεια. Από το μπαλκόνι, σαν ηγέτης των απανταχού λαών. Ο κύριος Γριν μίλησε.

Ο κύριος Γριν ήθελε να είναι ελεύθερος. Από πάντα.

Σήμερα τελικά τον θάψαμε. Όχι βέβαια τον Γριν.